

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Ana Huang
Twisted Love

Copyright © 2021. TWISTED LOVE by Ana Huang
The moral rights of the author have been asserted.
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2023

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Tatjana Jović

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2023

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne
sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili
bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehanič-
kim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo
koji sistem za skladištenje i pretraživanje infor-
macija, bez pismenog odobrenja izdavača.

Opaka **LJUBAV**

ANA HUANG

Prevela s engleskog
Milica Gnjatović

Stela

*Mojoj mami, za svu njenu podršku i ohrabrenja tokom
svih ovih godina.*

*Mama, ako ovo čitaš, momentalno odustani.
Unutra ima scena koje će te žestoko preplašiti.*

Upozorenje o sadržaju

Ova knjiga sadrži eksplicitne opise seksualnih odnosa, vulgarne izraze, teme koje neki čitaoci mogu smatrati uznemirujućim, a tu je i veoma posesivan antiheroj sa diskutabilnim moralnim kompasom.

Plejlista

Twisted – MISSIO

Ice box – Omarion

Feel Again – One Republic

Dusk Till Dawn – ZAYN & Sia

Set Fire to the Rain – Adele

Burn – Ellie Goulding

My Kind of Love – Emeli Sande

Writing's on the Wall – Sam Smith

Ghost – Ella Henderson

Stronger (What Doesn't Kill You) – Kelly Clarkson

Wide Awake – Katy Perry

You Sang to Me – Marc Anthony

1.

Ava

IMA I GORIH STVARI NEGO OSTATI ZAGLAVLJEN USRED NEDOĐIJE tokom provale oblaka.

Na primer, mogla bih da bežim od pobesnelog medveda koji ima nameru da me mrcvari do osvita sledećeg veka. Ili bih mogla da se dim vezana za stolicu u mračnom podrumu, primorana da ponavljam Akvinu pesmu *Barbie Girl* dok ne poželim sama sebi da odgrizem ruku pre nego što još jednom čujem istoimeni refren.

Ali samo zato što bi situacija mogla biti i gora, ne znači da nije bila očajna.

Prestani. Razmišljaj pozitivno.

„Automobil će se pojaviti... *sada*.” Zurila sam u svoj telefon, potiskujući nervozu dok me je aplikacija uveravala da „mi traži prevoz”, baš kao i tokom prethodnih pola sata.

Obično bih bila manje pod stresom zbog čitave situacije jer sam barem imala ispravan telefon i nadstrešnicu autobuske stanice da me najvećim delom štiti od kiše. Ali Džošova oproštajna zabava je počinjala za sat vremena, tek je trebalo da iz pekare pokupim tortu iznenađenja za njega, a uskoro će pasti mrak. Možda jesam bila *čša je do pola puna* tip devojke, ali nisam bila idiot. Niko – a posebno ne studentkinja bez ikakvih pomena vrednih veština samoodbrane – ne želi da se nađe sama usred ničega nakon što padne mrak.

Trebalo je da pohađam te časove samoodbrane sa Džuls, kao što je želela.

U mislima sam skrolovala kroz svoje ograničene opcije. Autobus koji je stajao na ovoj stanici nije saobraćao vikendom, a većina

mojih prijatelja nije imala auto. Bridžet je imala sopstvenog vozača, ali je do sedam bila na prijemu u ambasadi. Moja aplikacija za *Uber* nije radila, a otkako je počela kiša, ovuda nije prošao nijedan auto. Ionako ne bih stopirala – gledala sam horor-filmove, hvala lepo.

Preostala mi je samo jedna mogućnost – ona za kojom *zaista* nisam želela da posegnem – ali prosjaci nisu u prilici da budu izbirljivi.

Našla sam kontakt u svom telefonu, tiho se pomolila i pritisnula opciju za pozivanje.

Jedno zvono. Dva zvona. Tri.

Hajde, javi se. Ili nemoj. Nisam bila sigurna šta bi bilo gore – biti ubijen ili imati posla s mojim bratom. Naravno, uvek je postojala šansa da će me pomenuti brat lično ubiti što sam se dovela u ovakvu situaciju, ali o tome ću brinuti kasnije.

„Šta nije u redu?”

Nabrala sam nos na njegov pozdrav. „Zdravo i tebi, najdraži brate. Zašto misliš da nešto nije u redu?”

Džoš je frknuo. „Pozvala si me. Nikada me ne zoveš ukoliko nisi u nevolji.”

Tačno. Više smo voleli jedno drugom da šaljemo poruke, a i živeli smo vrata do vrata – što, uzgred, nije bila moja ideja – tako da smo i poruke razmenjivali retko.

„Ne bih rekla da sam u *nevolji*”, ogradila sam se. „Više sam... zaglavila ovde. Nisam u blizini javnog prevoza, a ne mogu da nađem *Uber*.”

„Bože, Ava. Gde si?”

Rekla sam mu.

„Šta, dođavola, tamo radiš? To je na sat vremena od kampusa!”

„Ne drami. Radila sam foto-sešn veridbe, i mesto je na trideset minuta vožnje. Četrdeset pet, ako je gužva u saobraćaju.” Prolomila se grmljavina i grane obližnjeg drveća su se zatresle. Trgla sam se i povukla dublje pod nadstrešnicu, što mi nije bilo od velike pomoći. Kiša je padala postrance, zasipajući me kapljicama vode koje su bile toliko velike i teške da je bolelo kad bi mi sletele na kožu.

Sa Džošove strane veze začulo se šuškanje, praćeno tihim stenjanjem.

Zastala sam, ubeđena da sam pogrešno čula, ali ne, eto njega opet. Još jedan uzdah.

Oči su mi se razrogačile od užasa. „Da li ti to upravo imaš *seks*?”, šapatom sam povikala iako u blizini nikoga nije bilo.

Sendvič koji sam smazala pre nego što sam krenula na foto-sešn pretio je da se pojavi. Nije bilo ničega – ponavljam, ničega – groznijeg od slušanja rođaka dok su usred snošaja. Od same pomisli poželeva sam da povratim.

„Tehnički, ne.” Džoš nije zvučao nimalo postišeno.

Reč *tehnički* je govorila sama za sebe.

Nisam morala da budem genije da bih dešifrovala Džošov maglovit odgovor. Možda nije imao snošaj, ali nešto se dešavalo, a ja nisam gajila ni najmanju želju da saznam šta je to „nešto”.

„Džoše Čen.”

„Hej, ti si ta koja me je zvala.” Mora da je pokrio telefon rukom jer su njegove sledeće reči zvučale prigušeno. Čula sam tihi, ženstveni smeh praćen cičanjem i poželeva da varikinom isperem uši, oči, *mozak*. „Jedan od momaka je uzeo moj auto da ode da nabavi još leđa”, rekao je Džoš, a glas mu se ponovo jasno čuo. „Ali ne brini, snači ću se. Označi svoju tačnu lokaciju i ne odvajaj se od telefona. Imaš li još onog biber-spreja koji sam ti kupio za rođendan prošle godine?”

„Da. Uzgred, hvala ti na tome.” Želela sam novu torbu za foto-aparat, ali Džoš mi je umesto toga kupio pakovanje od osam biber-sprejova. Nikada ga nisam koristila, što je značilo da je svih osam boca – ne računajući onu koja je bila u mojoj torbici – prigodno ležalo u zadnjem delu mog ormara.

Moj sarkazam je pao na gluve uši mog brata. Za studenta medicine, odlikaša, umeo je da bude prilično tupav. „Nema na čemu. Ostani gde si i on će se uskoro pojaviti. Kasnije ćemo porazgovarati o tvom potpunom nedostatku sposobnosti samoodržanja.”

„Ja jesam samoodrživa”, usprotivila sam se. *Da li je to prava reč?* „Nisam ja kriva što nema... Čekaj, kako to misliš *on*? Džoše!”

Prekasno. Već je prekinuo vezu.

Naravno da će me preseći u pola rečenice i ostaviti zbog seks-šeme, u retkoj prilici kad želim da mi objasni. Bila sam iznenađena

što nije još više poludeo, budući da je Džoš izmislio *pre* u prezaštitičkom ponašanju. Još od incidenta preuzeo je na sebe da se brine o meni kao da mi je istovremeno i brat i telohranitelj. Nisam ga krivila – naše detinjstvo činilo je stotinu nijansi zbrke ili su mi barem tako rekli – i volela sam ga do iznemoglosti, ali njegova neprestana briga umela je da bude previše opterećujuća.

Sela sam postrance na klupu i pribila torbu uz slabinu, puštajući da ispucala koža torbe greje moju dok sam čekala da se pojavi tajanstveni „on”. To može biti bilo ko. Džošu nije manjkalo prijatelja. Oduvek je bio Gospodin Popularni – košarkaš, predsednik studentskog odbora i kralj mature u srednjoj školi; član Sigma bratstva i velika faca u kampusu na koledžu.

Ja sam bila njegova suprotnost. Nisam bila *nepopularna* sama po sebi, ali sam izbegavala da budem u centru pažnje i više sam volela da imam malu grupu bliskih prijatelja nego veliku grupu prijateljski nastrojenih poznanika. Dok je Džoš uvek bio u centru zabave, ja bih sedela u uglu i sanjarila o svim mestima koja bih volela da posetim, ali do kojih verovatno nikada neću stići. Ne ako se moja fobija išta pita o tome.

Moja prokleta fobija. Znala sam da je sve to samo u mojoj glavi, ali *osećala* sam je fizički. Mučnina, ubrzani rad srca, paralizujući strah koji bi pretvarao moje udove u beskorisne, zaleđene objekte...

Gledano s vedrije strane, barem se nisam plašila kiše. Okeane, jezera i bazene sam mogla da izbegnem, ali kišu... da, to bi bilo loše.

Nisam bila sigurna koliko sam se dugo smrzavala ispod male nadstrešnice autobuske stanice, proklinjući svoj nedostatak planiranja unapred kad sam odbila ponudu Grejsonovih da me povezu do grada posle snimanja. Nisam želela da im budem na smetnji i mislila sam da ću moći da pozovem *Uber* i da se vratim u Tajerov kampus za pola sata, ali nebo se otvorilo odmah nakon što je par otišao i, pa eto me tu gde sam.

Smrkavalo se. Prigušene sive boje mešale su se s hladnim plavetnilom sumraka i deo mene je brinuo da se tajanstveni „on” neće pojaviti, ali Džoš me nikada nije izneverio. Ako bi neki od njegovih

prijatelja propustio da me pokupi kao što je obećao, sutra ne bi mogao da stane na noge. Džoš je bio student medicine, ali se nimalo nije ustručavao da pribegne nasilju kad bi situacija to zahtevala – posebno ako je situacija uključivala mene.

Sjajni snop farova pocepao je kišnu zavesu. Zaškiljila sam, a srce mi je poskakivalo od nestrpljenja i zabrinutosti dok sam vagala pripada li taj auto onome ko je poslat da me poveze ili potencijalnom psihopati. Ovaj deo Merilenda bio je prilično bezbedan, ali nikad se ne zna.

Kada su mi se oči navikle na svetlost, odahnula sam od olakšanja, da bih se dve sekunde kasnije ponovo ukočila.

Dobre vesti? Prepoznala sam elegantni, crni *aston martin* koji se zaustavio ispred mene. Pripadao je jednom od Džošovih prijatelja, što je značilo da večeras neću završiti na lokalnim vestima.

Loše vesti? Osoba koja je vozila *aston martin* bila je *poslednja* osoba za koju sam želela – ili očekivala – da će me pokupiti. On nije bio *učiniću svom prijatelju uslugu i spasti njegovu nasukanu sestru* tip. On je bio *pogledaj me na pogrešan način i uništiću tebe i sve do kojih ti je stalo* vrsta lika, a to bi izveo izgledajući tako staloženo i veličanstveno da ne bi ni primetio da svet oko tebe gori pre nego što se pretvoriš u gomilu pepela pred njegovim *tom ford* cipelama.

Prešla sam vrhom jezika preko suvih usana dok se auto zaustavljao ispred mene, a prozor na suvozačevoj strani se spuštao.

„Ulazi.”

Nije povisio ton – nikada nije dizao glas – ali sam ga ipak čula jasno i glasno, uprkos kiši.

Aleks Volkov je bio sila prirode i pretpostavljala sam da se čak i vremenske prilike povinuju njegovoj volji.

„Nadam se da ne čekaš da ti otvorim vrata”, rekao je kad se nisam pomerila. Zvučao je podjednako srećno zbog čitave situacije kao što sam i ja bila.

Kakav džentlmen.

Stisnula sam usne i progutala sarkastičan odgovor dok sam ustajala s klupe i sedala u auto. Unutra je mirisalo na sveže i skupoceno, na

pikantnu kolonjsku vodu i finu italijansku kožu. Nisam imala peškir ili bilo šta da stavim na sedište ispod sebe, tako da je sve što sam mogla da uradim bilo da se molim da neću oštetiti skupu unutrašnjost.

„Hvala što si me pokupio. Cenim to”, rekla sam, pokušavajući da razbijem ledenu tišinu.

Pokušaj je propao. Jadno.

Aleks nije odgovorio, nije me čak udostojio ni pogleda dok je vozio po zavojima i krivinama glatkih puteva koji su vodili nazad do kampusa. Vozio je isto kao što je i hodao, pričao i disao – smireno i kontrolisano, s primesom pritajene pretnje koja je upozoravala one koji bi bili dovoljno glupi da pomisle da ga pređu, da bi im to bila smrtna presuda.

Bio je sušta suprotnost Džošu, i ja sam se i dalje čudila činjenici da su bili najbolji prijatelji. Lično, smatrala sam da je Aleks seronja. Bila sam sigurna da ima svoje razloge, da je doživeo neku vrstu psihološke traume koja ga je pretvorila u bezosećajnog robota kakav je danas. Sudeći po mrvicama koje sam napabirčila od Džoš, Aleksovo detinjstvo je bilo još gore od našeg iako od svog brata nikada nisam uspela da izvučem detalje. Sve što sam znala bilo je da su Aleksovi roditelji umrli kad je bio mali i da su mu ostavili gomilu novca čiju je vrednost učetrostručio kada je, sa osamnaest godina, preuzeo nasleđstvo. Ne da mu je to nasleđstvo bilo potrebno jer je već u srednjoj školi osmislio novi softver za finansijsko modeliranje koji ga je učinio multimilionerom još pre nego što je imao pravo da glasa.

S koeficijentom inteligencije od 160, Aleks Volkov je bio genije ili veoma blizu toga. Bio je jedina osoba u istoriji Tajera koja je završila svoj združeni petogodišnji dodiplomski/MBA¹ program za tri godine, a sa dvadeset šest godina bio je izvršni direktor jedne od najuspešnijih građevinskih kompanija u zemlji. Bio je legenda i bio je svestan toga.

U međuvremenu, ja sam smatrala da mi dobro ide ako se setim da jedem dok žongliram svojim časovima, vannastavnim programima

¹ MBA – Master of Business Administration. (Prim. prev.)

i dvama zaposlenjima – dežurstvom na recepciji u galeriji *Makan*, i mojim usputnim tezgama fotografa za svakoga ko bi me unajmio. Mature, veridbe, pseće rođendane, sve sam pokrivala.

„Ideš li na Džošu zabavu?” Ponovo sam pokušala da pokrenem neobavezan razgovor. Tišina me je ubijala.

Aleks i Džo su bili najbolji prijatelji još otkako su bili cimeri u Tajeru pre osam godina i Aleks se od tada svake godine pridruživao našoj porodici za Dan zahvalnosti i razne druge praznike, ali ga ja i dalje nisam zaista *poznavala*. Aleks i ja nismo razgovarali ukoliko to nije imalo veze sa Džošom, dodavanjem krompira tokom večere ili nečim sličnim.

„Da.”

Važi. Pretpostavljam da neobavezan razgovor nije opcija.

Misli su mi odlutale ka milionima stvari koje sam morala da obavim tog vikenda. Da sredim fotografije Grejsonovih, radim na svojoj prijavi za stipendiju Svetskog udruženja mladih fotografa, pomognem Džosu da završi pakovanje nakon...

Sranje! Potpuno sam zaboravila na Džošu tortu.

Naručila sam je još pre dve nedelje, što je bio minimalan rok za narudžbinu nečega iz *Krambl i Bejka*. Bio je to Džošov omiljeni desert, tri sloja crne čokolade prelivena čokoladnim kremom i filovana čokoladnim pudinom. Dozvoljavao je sebi da uživa u njoj samo za svoj rođendan, ali pošto je odlazio u inostranstvo na godinu dana, zaključila sam da može da prekrši svoje samo-jednom-godišnje pravilo.

„Čuj!”, nalepila sam svoj najveći, najblistaviji osmeh na lice. „Nemoj me ubiti, ali moramo da svratimo do *Krambl i Bejka*.”

„Ne. Već kasnimo.” Aleks se zaustavio zbog crvenog svetla na semaforu. Vratili smo se u civilizaciju i ugledala sam zamućene obrise *Starbaksa* i *Panere* kroz staklo prošarano kišnim kapima.

Moj osmeh se nije predavao. „To je *maleno* skretanje s puta. Oduzeće nam petnaest minuta najviše. Treba samo da utrčim i kupim Džošu tortu. Znaš, *čokoladnu smrt* koju on toliko voli? Provešće u Centralnoj Americi godinu dana, tamo dole nemaju *KiB*, a on odlazi za dva dana, pa...”

„Prestani.” Aleks je prstima stezao volan, a moj od hormona podivljali mozak je primetio koliko su lepi. To verovatno zvuči ludo jer ko ima lepe *prste*? Ali on ih jeste imao. Fizički gledano, *sve* na njemu je bilo lepo. Žad-zelene oči blistale su ispod tamnih obrva kao da su isklesane iz glečera; oštra linija vilice i elegantno izvajane jagodice; suvonjavo lice i gusta, svetlosmeđa kosa koja je nekako uspevala da izgleda i razbarušeno i savršeno isfrizirano. Izgledao je kao što bi neka statua iz italijanskih muzeja izgledala kad bi oživila.

Obuzela me je želja da mu dodatno razbarušim kosu kao detetu, samo kako bi prestao da izgleda tako savršeno – što je bilo prilično iritantno za nas obične smrtnike – ali nisam imala želju da umrem, te sam se potrudila da mi ruke ostanu u krilu.

„Ako te odvezem do *Krambl i Bejka*, hoćeš li prestati da pričaš?”

Nema sumnje, zažalio je što me je pokupio.

Moj osmeh je postao još veći. „Ako želiš.”

Usne su mu se pretvorile u tanku liniju. „U redu.”

To!

Ava Čen: Jedan.

Aleks Volkov: Nula.

Kad smo stigli pred pekaru, otkopčala sam pojas i bila na pola puta da izađem iz auta kad me je Aleks zgrabio za ruku i povukao nazad na moje sedište. Nasuprot onome što sam očekivala, njegov dodir nije bio hladan. Bio je vreo i progoreo mi je kožu i mišiće sve dok nisam osetila njegovu toplinu u dnu stomaka.

S mukom sam progutala pljuvačku. *Glupi hormoni*. „Šta je? Već kasnimo, a oni uskoro zatvaraju.”

„Ne možeš takva da izađeš.” Najblaži nagoveštaj neodobravanja urezao mu se u uglove usana.

„Kakva?”, zbunjeno sam upitala. Nosila sam farmerke i majicu, nimalo skandalozno.

Aleks je glavom pokazao prema mojim grudima. Spustila sam pogled i ispustila užasnuti jauk. Jer moja majica? Bela. Mokra. Providna. I to ne malo providna, kao kad biste mogli da vidite obrise mog grudnjaka ako se dovoljno zapiljite. Bila je potpuno providna.

Crveni čipkasti grudnjak, čvrste bradavice – hvala klima-uređaju – video se čitav paket.

Prekrstila sam ruke na grudima, a lice mi je plamtelo bojom grudnjaka. „Da li je sve vreme bilo ovako?”

„Da.”

„Mogao si da mi kažeš.”

„I jesam ti rekao. Upravo.”

Povremeno sam želela da ga zadavim. Zaista jesam. A ja uopšte nisam nasilna osoba. Ja sam devojka koja godinama nije jela medenjake nakon što sam odgledala *Šreka* jer sam se osećala kao da jedem članove Đindijeve porodice ili, još gore, samog Đindija, ali nešto u vezi sa Aleksom budilo je moju mračnu stranu.

Oštro sam izdahnula i nagonski spustila ruke, zaboravivši na svoju providnu majicu sve dok se Alekov pogled ponovo nije zaustavio na mojim grudima.

Vatra u obrazima se vratila, ali više nisam imala nameru da sedim tu i raspravljam se s njim. *Krambl i Bejk* se zatvarao za deset minuta, a sat je otkucavao.

Možda je u pitanju taj čovek, vremenske prilike ili sat i po koliko sam provela zarobljena na autobuskoj stanici, ali moja frustracija se izlila pre nego što sam uspela da je zaustavim. „Umesto da budeš seronja i buljiš u moje grudi, možeš li da mi pozajmiš svoju jaknu? Zato što zaista želim da uzmem ovu tortu i sa stilom ispratim svog brata, tvog najboljeg prijatelja, pre nego što otputuje u inostranstvo.”

Moje reči su ostale da vise u vazduhu dok sam ja užasnuto zalepila sebi ruku preko usta. Jesam li upravo izgovorila reč *grudi* pred Aleksom Volkovim i optužila ga da me odmerava? I nazvala ga seronjom?

Dragi bože, ako me ovog trenutka udari grom, neću se ljutiti. Kunem se.

Aleksove oči su se suzile za neki milimetar. Što se kvalifikovalo u top pet najemotivnijih reakcija koje sam izvukla iz njega za osam godina, pa je to predstavljalo izvestan uspeh.

„Veruj mi, nisam buljio u tvoje grudi”, rekao je glasom dovoljno hladnim da pretvori zaostale kapi vlage na mojoj koži u ledenice. „Nisi moj tip, čak i da nisi Džošova sestra.”

Auh. Ni mene nije zanimalo Aleks, ali nijednoj devojci ne prija da je tako lako odgurne pripadnik suprotnog pola.

„Kako god. Nema potrebe da budeš kreten u vezi s tim”, promrmljala sam. „Čuj, *K&B* se zatvara za dva minuta. Samo mi pozajmi svoju jaknu i možemo da idemo oдавde.”

Platila sam unapred preko interneta, tako da je trebalo samo da pokupim tortu.

U vilici mu je poigravao mišić. „Ja ću je pokupiti. Ne izlaziš iz auta tako obučena, čak ni u mojoj jakni.”

Aleks je jednim pokretom izvadio kišobran ispod svog sedišta i izašao iz auta. Kretao se poput pantera, graciozno i s laserskom usredsređenošću. Da je želeo, mogao bi da napravi karijeru na modnoj pisti iako sam sumnjala da bi se ikada bavio nečim tako „nesofisticiranim”.

Vratio se za manje od pet minuta noseći prepoznatljivu ružičastu i mentol-zelenu *Krambl i Bejk* kutiju za kolače pod jednom miškom. Bacio mi je kutiju u krilo, zatvorio kišobran i isparkirao se u rikverc, a da nije ni trepnuo.

„Smeješ li se ti ikada?”, upitala sam, zavirivši u kutiju da se uverim da nisu promašili porudžbinu. Jok. Jedna *čokoladna smrt* stiže. „Moglo bi ti pomoći u vezi s tvojim oboljenjem.”

„Kakvim oboljenjem?” Aleks je zvučao kao da se dosađuje.

„Uštogljenizmom.” Već sam čoveka nazvala seronjom, pa zašto bih se zaustavila na tome?

Možda sam to samo umislila, ali učinilo mi se da sam videla kako mu se usta trzaju pre nego što je ravnodušnim glasom odgovorio: „Ne. Oboljenje je hronično.”

Ruke su mi se zaledile u mestu, a vilica mi je ispala. „Jesi li se ti to našalio?”

„Objasni mi zašto si uopšte bila tamo.” Aleks je izbegao moje pitanje i promenio temu tako brzo da mi se zavrtilo u glavi.

Našalio se. Ne bih verovala da nisam čula sopstvenim ušima. „Imala sam foto-sešn s klijentima. Tamo je to lepo jezero u...”

„Poštedi me detalja. Ne zanima me.”

Tiho režanje otelo mi se iz grla. „A zašto si *ti* ovde? Nisi mi se činio kao tip šofera.”

„Bio sam u okolini, a ti si Džošova mlađa sestra. Ako bi umrla, on bi bio strahovito dosadno društvo.” Aleks se uparkirao ispred moje kuće. U kući pored, iliti Džošovoj kući svetla su bleštala, a kroz prozore sam videla ljude kako plešu i smeju se.

„Džoš ima očajan ukus kad je reč o prijateljima”, odbrusila sam mu. „Nije mi jasno šta vidi u tebi. Nadam se da će ti ta motka u dupetu probiti neki vitalni organ.” A zatim sam, pošto sam lepo va-spitana, dodala: „Hvala na vožnji.”

Ispetljala sam se iz auta. Pljusak je prešao u rominjajuću kišu i osetila sam miris vlažne zemlje i hortenzija iz saksije pored ulaznih vrata. Istuširala sam se, presvukla, a zatim se priključila drugom poluvremenu Džošove zabave. U nadi da me neće izribati što sam ostala zaglavljena u nedodijji i zakasnila na žurku jer mi uopšte nije bilo do toga.

Nikada ne ostajem ljuta zadugo, ali sada mi je krv ključala u žilama i želela sam da udarim Aleksa Volkova pravo u lice.

Bio je tako hladan i arogantan i... i... tako *on*. Dovodio me je do ludila.

Barem nisam često morala da imam posla s njim. Džoš se obično viđao s njim u gradu, a Aleks nije posećivao Tajer iako je bio bivši student.

Hvala bogu. Ako bih morala da viđam Aleksa više od nekoliko puta godišnje, lepo bih poludela.